

Chương 40

“**A**nh muốn ăn táo không? Em gọt giúp anh.”

Mẫn Nhu xoay người vừa nhắc chân tay phải liền bị Lục Thiếu Phàm giữ lại, năm ngón tay dài xuyên qua khe hở từng ngón, dịu dàng nhưng lại bướng bỉnh không để cô bỏ đi nửa bước.

Hai cánh tay anh dùng sức kéo nhẹ cô vào lồng ngực đang bị thương của anh. Mẫn Nhu cũng không giãy giụa, nhưng cũng không để tựa hẳn vào ngực Lục Thiếu Phàm. Đầu ngón tay lướt qua gò má trắng nõn của cô, Mẫn Nhu khẽ run, đỏ mặt tính đứng dậy, nhưng cô nhận ra Lục Thiếu Phàm dùng sức, không cho phép cô bỏ trốn.

Tư thế nằm không được tự nhiên khiến Mẫn Nhu có chút cứng ngắc, cô ai oán nói:

“Thiếu Phàm, tay và chân của em sẽ tê mất, tới lúc đó không đứng dậy nổi thì sao?”

Lục Thiếu Phàm nhìn quyền kịch bản, tay không chịu buông cô ra, nghe Mẫn Nhu oán trách chỉ khẽ liếc mắt, gương mặt anh tuần nở nụ cười yếu ớt:

“Vậy thì em vẫn còn ở trong lòng anh.”

Mẫn Nhu đón nhận ánh mắt sáng ngời của anh, nhìn thấy trong đáy mắt anh chảy ra sự dịu dàng yêu thương, không khỏi thất thần, Lục Thiếu Phàm bật cười cảm kích bản gờ nhẹ đầu cô: “Đồ ngốc, lại nhìn đến trên mặt nở hoa rồi kìa!”

Mẫn Nhu xoa nhẹ nơi bị đánh, đầu nghiêng nghiêng, nhìn gương mặt sủng ái của Lục Thiếu Phàm, nheo nheo mắt, mang theo vẻ xấu xa uy hiếp nói:

“Nếu anh đánh em bị thương. Anh sẽ phải bồi thường tiền thuốc đó!”

“Bồi thường tiền thuốc? Nếu anh không bồi thường thì sao?”

Mẫn Nhu cầm lấy tay Lục Thiếu Phàm đang để trên má cô, làm nũng, lắc lắc, hai mắt ngưng động trầm tư nói:

“Vậy Lục Thiếu Phàm anh dùng cả đời bồi thường em là được.”

Từ cổ họng của Lục Thiếu Phàm phát ra tràng cười réo rắt, anh nhướn lông mày, gật đầu đồng ý, nhìn dáng vẻ nghịch ngợm của Mẫn Nhu, anh dung túng bảo vệ cô. Không khí xung quanh chỉ có thể dùng chữ ngọt ngào để hình dung.

“Vậy chẳng phải nương tử tiền mất tật mang để cho thư sinh như ta chiếm được lợi ích?”

“Nếu thư sinh giống như phu quân giỏi giả vờ khéo đưa đẩy, vậy nương tử ta cũng thật ưu quốc ưu dân rồi.”

Lục Thiếu Phàm nhìn Mẫn Nhu hai mắt mở to, cử chỉ tự nhiên phong tình quyến rũ, khiến trái tim anh rung động. Đầu ngón tay cắt gọn sạch sẽ giống như bị mê hoặc nâng cằm dưới cô lên, đôi môi mỏng còn chưa kịp dán lên thì một ngón tay mảnh khảnh đã phá hư chuyện tốt.

“Ông xã, anh nói là tập kịch bản mà, chúng ta bắt đầu đi.”

Tiểu mỹ nhân lui ra khỏi lòng anh, vô tội nháy mắt, đôi mắt sáng hiện lên vẻ giao hoạt, dùng tay giữ lấy kịch bản trong tay anh, bắt đầu chuyên tâm đọc, chẳng qua hai bên môi ửng đỏ, tiết lộ cô đang rất há hê khi ai đó không được như ý.

Lục Thiếu Phàm cười than, bỏ qua suy nghĩ muốn âu yếm cô, an phận ôm Mẫn Nhu, cùng cô xem kịch bản.

Sau giữa trưa, ánh nắng chiếu qua rèm cửa sổ đổ xuống sàn nhà, trên giường bệnh trắng toát một đôi nam nữ đang ôm nhau, tự nhiên dựa vào đầu giường. Cô gái thì chuyên tâm nhìn cuốn kịch bản trong tay, người đàn ông cúi đầu mỉm cười, ánh mắt yêu thương sủng ái cô.

“Em luôn diễn tốt như thế sao?”

Mẫn Nhu lẩm nhẩm đọc kịch bản, ngón tay di chuyển, ánh mắt nhìn dòng chữ chạy qua, cô thật sự chăm chú nhai nuốt mỗi từ tình cảm trong cuốn kịch bản, gương mặt nhỏ cũng biến hóa.

“Diễn quen rồi thì sẽ nắm được cách, cứ thế mà làm việc thôi.”

Sau khi xem xong trang kịch bản, Mẫn Nhu mới ngược đầu lên nhìn vẻ mặt hờ hững của Lục Thiếu Phàm, cô không vì câu nói khích lệ của Lục Thiếu Phàm mà đắc ý, chỉ cười khẽ, sau đó lật sang trang khác, đột nhiên bàn tay nhỏ bị Lục Thiếu Phàm giữ lấy.

Mẫn Nhu cảm thấy khó hiểu, cô nhìn ánh mắt thâm thúy đầy chăm chú của Lục Thiếu Phàm, môi thẹn thùng cong lên, muốn đẩy bàn tay anh ra nhưng lại bị anh nắm chặt, trước cái nhìn khó hiểu của cô, anh ôm cô vào lòng.

“Nếu như lúc trước người Mẫn Nhu nhất kiến chung tình là Lục Thiếu Phàm, vậy em sẽ trở thành một nhân viên công vụ vĩ đại nhất quốc gia này hay không?”

Mẫn Nhu đưa mắt nhìn dáng vẻ tươi cười của Lục Thiếu Phàm, che giấu sau nụ cười chính là vẻ nghiêm túc khiến cô âm thầm thờ dài. Lục Thiếu Phàm cũng không phải không quan tâm đến việc cô hi sinh cho Kỷ Mạch Hằng, ngược lại vì quá quan tâm khiến Kỷ Mạch Hằng trở thành điều cấm kỵ giữa hai người.

Cô không đề cập tới, anh cũng không muốn chạm vào nó trong cuộc sống hạnh phúc của cô và anh, anh lo lắng nó sẽ phá vỡ giấc mộng ngọt ngào vui vẻ này.

Trước giả thiết của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu im lặng trong nhất thời. Thoát khỏi Kỷ Mạch Hằng, đứng ở góc độ lý trí mà nói, cô nhận ra sự bướng

bình ngu ngốc của cô như lưỡi dao sắc cứa vào khiến cô thương tích khắp mình, cũng mất đi cơ hội theo đuổi ước mơ của mình.

Theo lời Lục Thiếu Phàm, nếu như cô nhất kiến chung tình với anh, như vậy vị trí hiện tại cô nên ở là nơi nào?

Vì Lục Thiếu Phàm cô sẽ từ bỏ công việc mình thích, kiên trì một tình yêu, dốc sức xây dựng một bầu trời vô ích?

Nhìn vào đôi mắt sáng của Lục Thiếu Phàm, những suy nghĩ trong đầu Mẫn Nhu cũng trở nên tươi sáng, trong chốc lát bên môi nở nụ cười, kiên định đáp:

“Nếu như người đó là Lục Thiếu Phàm, em tin Lục Thiếu Phàm sẽ không để em từ bỏ lý tưởng của mình, anh và em sẽ cùng nhau theo đuổi cầu vồng của chính mình.”

Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu hai mắt đối diện nhau, cảm giác từ từ nóng rực khiến Mẫn Nhu bối rối, cũng không muốn phủ quyết ý định chân thật trong suy nghĩ, ánh mắt quyết tâm nhìn Lục Thiếu Phàm, không vì e thẹn mà dời mắt đi.

“Nếu như một ngày nào đó Kỷ Mạch Hằng phát hiện, người mình yêu nhất không phải là người nằm bên gối, vậy bà xã, em đoán xem anh ta sẽ thế nào?”

Lục Thiếu Phàm vui đùa hỏi một câu khiến Mẫn Nhu giật mình, chút phản ứng nho nhỏ của cô lại khiến bàn tay to bên thắt lưng càng siết chặt, Mẫn Nhu nhìn nụ cười vân đạm phong khinh của Lục Thiếu Phàm, trái tim nhói nhói đau, thâm lặng thờ dài, ôm chặt lấy anh, dùng hành động nói cho anh biết lựa chọn của cô.

“Anh ta như thế nào cũng không liên quan tới em. Bây giờ, em chỉ muốn biết, ông xã của em có vui hay không!”

Câu nói chế nhạo của Mẫn Nhu khiến khóe môi Lục Thiếu Phàm cong lên, nỗi âu lo trong lòng từ từ lui đi, ánh mắt nhẹ nhõm đầy vui vẻ, anh vòng tay ôm lấy cô mãi không chịu buông.

“Không phải không vui, chỉ là cảm thấy trước kia em hi sinh cho anh ta quá nhiều, mà bỏ lỡ rất nhiều thứ.”

Lục Thiếu Phàm nhẹ thờ dài một tiếng, chậm rãi cất tiếng nhắc lại những hi sinh của cô dành cho Kỷ Mạch Hằng. Lòng chua xót, oán hận, không cam tâm, cảm thấy sinh mạng của anh và cô quá cách xa nhau, cô rúc người vào trong lòng Lục Thiếu Phàm và cảm giác được sự yêu thương của Lục Thiếu Phàm.

“Tất cả đều không phải lỗi của anh, là em đã bỏ lỡ quá nhiều khiến anh mệt mỏi như vậy, sau này để Mẫn Nhu chăm sóc bồi bổ lại cho Lục Thiếu Phàm.”

Mẫn Nhu ngồi thẳng dậy, gương mặt xinh xắn mang theo nụ cười lúm đồng tiền trịnh trọng tuyên bố, giọng nói kiên định trăm phần, nụ cười cũng mất đi, chỉ còn sự nghiêm túc.

“Lục Thiếu Phàm anh có đầy đủ 24 đức tính của một ông chồng tốt, em làm sao chấp tay dâng cho người khác, đi chọn một kẻ kiêu ngạo tự cao tự đại, như vậy khác nào ném tờ trúng thưởng năm trăm vạn vào thùng rác để rồi cả đời hối hận.”

“A...”

Lục Thiếu Phàm vui vẻ cười, khoe miệng cong lên thành hình cung, không biết làm gì hơn đành vuốt tóc cô, mái tóc dài hỗn loạn khiến cô bất mãn lên tiếng. Anh liền rút tay về, chỉ vào kịch bản nói:

“Ngoan, ngồi dậy, anh giúp em tập kịch bản.”

Mẫn Nhu nhếch môi đỏ, vẻ mặt ngờ vực nhìn thái độ nghiêm túc của Lục Thiếu Phàm, thầm nghĩ: “Rốt cuộc là ai không ngoan? Có câu giặc kêu bắt trộm, chính là nói Lục Thiếu Phàm?”

“Đến lúc đó em và anh đứng bên quầy bán, giả vờ mua trang sức, tay anh để lên vai em... Lục Thiếu Phàm, anh sờ đi đâu vậy?”

Mẫn Nhu xấu hổ khi trước ngực mình xuất hiện bàn tay to, gương mặt không ngừng ửng đỏ, thở phì phò lui về sau, cảnh giác đề phòng nhìn người đàn ông tươi cười vô hại, người đó cười giả lả xin lỗi nhìn gương mặt đỏ bừng của Mẫn Nhu, nói:

“Xin lỗi em, lúc này anh không tập trung, bà xã, chúng ta làm lại đi.”

“Không cần, em thấy tới trường quay tập cùng nam diễn viên cũng được.”

Mẫn Nhu đứng dậy khỏi giường, một đôi bàn tay như chiếc vòng sắt khóa chặt lấy dáng người mảnh mai của cô, bên tai là lời nói cam đoan xin lỗi của Lục Thiếu Phàm:

“Bà xã, đừng giận. Lúc này là anh không tốt, anh đang mãi nghĩ đến chuyện khác, không có nghe rõ, lại lần nữa đi, anh nhất định sẽ làm tốt.”

Bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ lịch sự nho nhã của Lục Thiếu Phàm đều không nghi ngờ sự chính trực của anh, nhưng vì sao cô luôn cảm thấy anh thật ra rất xấu xa, luôn có cảm giác bị ai đó tính kế?

“Mau đưa kịch bản cho anh, anh xem lại lần nữa, nhất định sẽ không phạm lỗi.”

Cuốn kịch bản trong tay bị Lục Thiếu Phàm lấy đi, Mẫn Nhu do dự suy nghĩ vài giây thấy thái độ chân thành của Lục Thiếu Phàm thì ngoài mặt tỏ ra cứng rắn bên trong sớm đã mềm. Mẫn Nhu dịu dàng ngồi trở lại giường, nhưng luôn duy trì khoảng cách với Lục Thiếu Phàm.

Mẫn Nhu đang đắm chìm trong diễn xuất, cảm xúc dâng trào, không ngờ trên môi một cảm giác dính dính ám áp xuất hiện. Mẫn Nhu hoàn hồn, mở mắt nhìn gương mặt tuấn tú to lớn trước mắt.

Cô muốn mở miệng ngăn Lục Thiếu Phàm lại, môi vừa hé mở một vật mềm mại đã vui vào khoang miệng. Thần kinh Mẫn Nhu căng ra như dây cung có vẻ do Lục Thiếu Phàm đột nhiên hôn cô nên hoàn toàn bị chấn động. Về mặt Lục Thiếu Phàm chìm đắm trong nụ hôn, cảm giác tê dại rơi vào trong tình triêu.

“Lục Thiếu Phàm... anh... anh làm gì vậy!”

Che đôi môi sưng đỏ, Mẫn Nhu tức giận trừng mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, thở hồn hển lên án nói.

Lục Thiếu Phàm nghe vậy, gương mặt không hề có chút chột dạ hay đuối lý, lông mày nhướng lên, lời nói thập phần chính nghĩa: “Tập kịch bản”.

Tập kịch bản? Mẫn Nhu cầm cuốn kịch bản đang bị để sang bên, nhanh chóng lật xem, cô chỉ nhìn phân đoạn diễn của nam chính, tức giận phồng má: “Trong kịch bản không có đoạn này.”

Hai mắt phùng phùng, gò má ửng hồng, môi đỏ bừng, cất giọng hờn dỗi, thần sắc quấy rối động lòng người. Đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm thâm thúy không ngừng tăng nhiệt độ, cổ họng cao thấp, quanh người cô còn mang theo mùi hương bạc hà, Mẫn Nhu như đặt mình trong hầm thiêu, muốn chạy đi thì cảnh vật xoay tròn, cảm giác nặng nặng sau lưng, cả cơ thể bị ép xuống giường.

“Kịch bản không có đoạn này, anh mau đứng lên cho em.”

“Anh mới thêm vào!”

Mẫn Nhu trợn to mắt, trên người cô người đàn ông xấu xa đang vát vả càn cù cày cấy. Cô ai oán, khóc không ra nước mắt:

“Lục Thiếu Phàm, anh bóp méo kịch bản... ngô ngô!”

Mẫn Nhu còn tính nói nữa, nhưng trên đôi môi sưng đỏ một cánh môi mỏng đã chèn lên, che đi tất cả mọi sự bất mãn, bao phủ cô trong lửa nóng.

Hai người ngọt ngào tựa mật, mãi đến chạng vạng bà Lục gọi điện thoại tới mới cắt ngang đôi duyên ương này.

Khi Mẫn Nhu quay về Lục gia, bà Lục đang xem tivi trong phòng khách, màn hình to lớn đang đưa tin tức giải trí. Nhân vật chính là Âu Nhiễm Phong cùng gương mặt tuần tú của anh.

Chuyện cô muốn quay video clip, Lục Thiếu Phàm và Lục Tranh Vành đều tán thành, nhưng bà Lục nói cho cùng chắc sẽ không vui? Dù thế nào, cô cũng là vẫn bồi phải tôn trọng người trên, nên kể hết chuyện này cho bà Lục.

“Mẹ!”

Bà Lục nghe tiếng Mẫn Nhu gọi liền buông điều khiển trong tay xuống, thong thả đứng dậy khỏi ghế, xoay người nhìn Mẫn Nhu nói:

“Đến thư phòng mẹ một chuyến.”

Vẻ mặt của bà so với mọi ngày không khác biệt, gương mặt cao quý không thể nhìn chút không vui. Một người thông minh như bà Lục làm sao để cho cô đoán ra được suy nghĩ của bà, Mẫn Nhu im lặng đi theo bà Lục.

Trên bàn làm việc, bà Lục lấy văn kiện trong ngăn kéo để lên, Mẫn Nhu nhìn thấy trên mặt bìa in dòng chữ in đậm, cô ngây ngốc nhìn về phía bà Lục.

Bà Lục ngồi trên ghế xoay, mở văn kiện, giống như đang thẩm tra đối chiếu gì đó. Bên trong thư phòng yên tĩnh, không khí bị nén xuống khiến người ta không dám thở mạnh, Mẫn Nhu im lặng đứng sang bên chờ bà Lục cất tiếng. Dù là nghiêm nghị khiển trách hay thất vọng chỉ trích, cô đều nghe, dù sao cũng là cô phụ sự kì vọng của bà Lục.

“Đây là văn kiện đồng ý cho tổ quay phim mượn công ty, mẹ đã kí sẵn rồi, con cứ mang đến cho người quản lý công ty họ tự biết sẽ phải làm thế nào, trước đó mẹ cũng đã nói sơ qua với họ.”

Bà Lục đem văn kiện đẩy tới trước mặt Mẫn Nhu, thấy vẻ thất thần kinh ngạc của Mẫn Nhu liền thở dài nói:

“Trong nhà này, già trẻ đều muốn con tiếp tục đóng phim, mẹ cũng không thể khăng khăng ý mình, chỉ vì một người mà làm cả nhà mất vui. Cái nào giúp được con thì mẹ cũng đã làm, đỡ phải khiến Thiếu Phàm lo lắng.”

Mẫn Nhu nghe bà Lục sáng suốt nói thế trong lòng không tin, vừa cảm động vừa xót xa, chuyện mình hứa với bà Lục, cô còn không làm được lại để bà giúp cô chuẩn bị, nói không cảm động là giả.

“Con cũng không phải loại con gái bướng bỉnh kiêu ngạo. Thiếu Phàm đối với con tốt thế nào thì mẹ không cần nhiều lời, con là người biết rõ điều đó hơn ai hết. Mẹ cũng không dám mong con có thể đối tốt với nó như nó đối với con, nhưng mẹ hi vọng con có thể ở bên nó cả đời, mẹ nghĩ yêu cầu này cũng không quá đáng.”

Những câu cuối của bà Lục có ý cảnh cáo cô, Mẫn Nhu mím môi, cô đưa mắt nhìn bà Lục. Giọng nói chân thành kiên định.

“Tình cảm của con dành cho Thiếu Phàm cũng như anh ấy đối với con, dù mẹ không nói con cũng sẽ không bỏ Thiếu Phàm. Đây không chỉ vì trách nhiệm mà vì con yêu anh ấy.”